

**Adnotationes || Et Meditationes || In Evangelia Qvae || In
Sacrosancto Mis-||sae Sacrificio || Toto Anno || Legvntvr;||**

Nadal, Gerónimo

Antuerpiæ, M. D. XCV.

Accipit illum Pater benigniſimè.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78158](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78158)

EODEM SABBATHO POST DOMINICAM SECVNDAM QVADRAGESIMÆ.

Accipit illum pater benignissimè.

EODEM CAP.

ANNO XXXIII.

In xlv. imaginem adnotatiuncula.

xlv.

69.

A. Occurrit ei pater longè, ruit in amplexu, filium osculatur. B. Dicit supplex patri: Adolescēs, Pater, peccavi, etc. Nec patiuntur viscera patris totam eius orationem audire. A. Iubet vestiri & ornari, & parari conuiuium.	C. Afferunt serui stolam primam, calceos, amulum. D. Vitulum saginatum occiditur. E. Conuiuium instruitur. F. Rediit ex agro senior filius. Is rem cognitam indignè fert. Egressus etiam ad hunc Pater benigne rogat, & placat.

QVARTA PARS EVANGELII MISSÆ.

Lvc. xv.

CVM autem adhuc longè esset, vidit illum pater^a ipsius, & misericordia motus est, & accurrens cecidit super collum eius, & osculatus est eum. Dixitque ei filius; ^b Pater, peccavi in cælum & corā te, iam non sum dignus vocari filius tuus. Dixit autem pater ad seruos suos; Citò^a proferte stolam^c primam, & induite illum, & date annulum in manu eius, & calceamenta in pedes eius: & adducite^d vitulum saginatum, & occidite, & manducemus &^e epulemur: quia hic filius meus mortuus erat & reuixit, perierat & inuentus est. Et cœperunt epulari. Erat autem filius eius senior in agro, & cum^f veniret & appropinquaret domui, audiuit symphoniam & chorum; & vocauit vnum de seruis, & interrogauit quid hæc essent. Isque dixit illi; Frater tuus venit, & occidit pater tuus vitulū saginatum, quia saluum illum recepit.^f Indignatus est autem, & volebat introire. Pater ergo illius egressus cœpit rogare illum. At ille respondens, dixit patri suo; Ecce tot annis seruo tibi, & nunquā mandatum tuū prateriui, & nunquam dedisti mihi hædum vt cum amicis meis epularer: sed postquam filius tuus hic, qui deuorauit substantiam suam cum meretricibus, venit, occidisti illi vitulum saginatum. At ipse dixit illi; Fili, tu semper mecum es, & omnia mea tua sunt: epulari autem & gaudere oportebat, quia frater tuus hic mortuus erat & reuixit, perierat & inuentus est.

ADNO-

ADNOTATIO.

A. Occurrit illi longè pater misericordia permotus. Praeuenit enim nos Deus sua bonitate cum longè adhuc absumus ab officio & benignitate preoccupat. Dat enim primum ut illum concupiscamus, ut ad illum veniamus: praeuenit enim se concupiscentes & ad se venientes, ut se illis prior ostendat. Antequam quicquam illi loquatur filius, antequam veniam obsecret, completitur ipsum pater, osculatur, blanditijs paternae pietatis confirmat & allicit.

B. Proiecerat se ad pedes patris Adolefcens scilicet, post amplexum patris veniam precatur: Pater, peccavi in caelum & coram te, iam non sum dignus vocari filius tuus; haecenus patris viscera sustinuerunt, nec audire potuit quod illi praeerea fuerat dicturus: fac me sicut unum de mercenarijs: quod plane non erat facturum pater: sed illi fuit poenitentiam filij audire, & indignitatis professione: illi enim non ut mercenarius & seruus erat accepturus, sed ut filium.

A. Iubet proferri stolam omnium preciosissimam atque honestissimam, & indui filium: regium illi loricae institit & gratiae, annulum in eius manum dari, arrabonem familiaritatis, & signum ne contraria illi nocere possint.

calceamenta pedibus inseri, ut ad brauium curreret supernae vocationis. Neque his contentus, mactari, quasi in sacrificium, vitulum egregium saginatum iubet, ornari conuiuium, adhiberi symphoniacos, indicit epulum & letitiam agitari, epulandum esse & letandum propter perditum filij recuperationem. Similiter Deus recipit peccatorem poenitentem, nec meminit praeteritae insolentiae & inobedientiae.

C. Serui afferentes stolam illam primam, annulum, calceos.

D. Quem iusserat mactari pater vitulus obesus.

E. Paratur conuiuium.

F. Interuenit ex agro rediens maior filius, qui semper in officio fuerat & patris obediens; audit domum symphoniacis personare, & choros duci; interrogat quidnam rei nouae esset: intelligit opiparum agitari conuiuium, quod saluum receperat filium iuniorem pater: agrefert, negat ad conuiuium domum se ingressurum: huius etiam respicit pater non praesentem inuidiam, sed praeterita merita: ad illum accurrit, orat, obsecrat ut nihil indignetur, letandum potius de fratris salute &c.

MEDITATIO.

Domine IESV, bone & misericors, confiteor tibi in cordis mei dolore & humilitate, me illum non solum fuisse, sed esse Adolecentem arrogantem, insolentem, petulantem; qui excellenti tuo dono liberi arbitrij abusus sum indignis modis. Iam enim primum cum intelligerem meum esse liberum arbitrium per peccatum, non extinctum quidem, sed attenuatum viribus & inclinarum, posse tamen tibi monenti & excitanti cooperari; (quod auxilium mihi semper est praestitum) sine te me nihil posse quod me praepararet ad te, vel dignum te faciat: elatus tamen superbia haec neglexi, meis viribus confisus à te discessi, Luciferum imitatus, qui similiter elatus, ascendam, inquit, super altitudinem nubiū, similis ero Altissimo. Nam quid est aliud; Da mihi portionem substantiae quae me continet, quam, valeo per me mea bona quae ex creatione mihi data sunt, administrare? possum & volo per me meas potentias solus gubernare? nihil tua gubernatione vel patri-
monio ego? Da mihi portionem substantiae

quae mihi obuenit. At vide, miser, te ita dari in praecipitium & baratū vitiorum omnium, dari in patrociniū & praedam Cacadamonū, & inferni poenas aeternas. Nihil audio, vana ista sunt: hoc certum & solidum; liberum arbitrium meum esse: illo frui volo pro meo ipsius iudicio & voluntate. Reliquit enim *Eccl. 15.* Deus hominē in manu consilij sui. Sed aduerte hominū deploratissime quid subdat Deus: Ante hominem vita & mors, bonum & malum: quod placuerit ei, dabitur illi. Dedit illi mandata & praecepta; si voluerit, illa conseruabunt eum. Fabula: ita mihi placet, volo: volo uti meo solius consilio, quod Deus posuit in manu mea. Vtere fili, sed seruando praecepta eius qui tibi dedit hanc libertatem. Ne, obsecro te, videns ac volens pereas in perpetuas aeternitates. Existimatis fratres non longè plura & acriora ea esse, quibus urget discessuram à Deo animam Angelus suus Tutelaris? Nihil tamen horum sentimus: mouet nos potius (quod ego de me tibi confiteor, Deus cordis mei IESV) nostra libertas arbitrij.

bitrij. Absque Deo post meas iui concupiscentias, præcepta Dei & gubernationem abiici, totus fui in eo quod naturaliter poteram intelligere, ea appetebā quò sensus ducebāt: hinc factum est vt longè à te discederem. At vbi eram cum longè à te aberam, qui implet celum & terram? In nihilo scilicet eram & peccato, quod sine te fit & est. Eram cum ijs qui illius sunt nihili fautores, instigatores, auctores, deterimis Dæmonibus. Quid igitur potui nisi in nihilo versari, & luxuriose viuēdo, hoc est sensualitati & carni seruiens, affligere paulatim meas naturales potentias, & si quid boni habitus erat in me reliquum, illud extinguere? Tandem cō redactus sum, vt planè etiam bonis meis naturalibus, & vsu rationis vti vix possem. Hic verò enituit tua in me, Domine, benignitas infinita: vbi iam vesania me, & contemptui omnis disciplinæ proximum vidisti, ne desperans traderem me in omne flagitium & iniquitatem, præuenisti me tua misericordia, Domine, incogitatem, *Prm. 18* fecisti vt agnoscerem lassatum me esse in via *ad Eph.* iniquitatis & perditionis, & ambulare vias difficiles sine te. Nec tamen adhuc recognoui te; sed adhæsi vni ex ciuibus regionis illius quæ longè est à te, Philotimo, & mearum inuentionum affectui, ambitioni videlicet humanae. In fame & ariditate mearum potètiarum & spiritus volui esse magnus in seculo. Quid verò hæcegi, nisi meas mentis impuritates spe honorum & dignitatū alere, & porcos Philotimi magna cum solitudine & cura pascere? Attamen tu, bone IESV, nō me dereliquisti, sed rursus mihi affuisti adiutor in perditione mea: fecisti enim vt nullus mihi ex illis filiis quicquam daret. Itaque cū hac ratione à te rursus discederem, & fortassis longiùs, vt est malorum omnium ferax ambitio, ad te me inuitum reuocasti, & occlusisti omnem desiderij impuritatem, & omnem viam quæ non esset ad te. Aduerti tandem animum ad meam miseriam, me nihil posse sine te, pessimè mihi esse sine te: lectione sacrarum literarum & piorum librorum, & exemplo eorum qui tecum familiariter viuunt, agnoui quàm longè essem à te, quantis essem bonis priuatus, quibus in domo tua tecum fruuntur non solum filij tui, quos singulari foves honore & dignitate apud te, sed ij etiam qui in vitæ inferioris statu apud te consistunt, qui sola mandata tua, non

etiam consilia sectantur. Tantum verò tædiū meæ vitæ te inspirante concepi, vt planè viderem atque sentire me fame perire, cū etiam mercenarij tui opibus abundent. Cū hæc intelligerem, incepti redire ad te, tuas inspirationes audire & sequi; incepti meditari, quali corde, quibus verbis venirem ad te, & misericordiam tuam precarer. Vidi me vehemēter sanctos tuos & Angelos, totum tuum confesum cælestem offendisse, te verò vehementissimè, qui non solum à te ad hostes tuos Cæcodæmones defeceram, sed bona omnia tuæ creationis corruperam, atque redemptionis præter fidem & spem prodegeram. Intellexi nullo loco vel numero me esse dignum apud te. Constituisti tandem petere abs te, vt saltem aliquo in angulo domus tuæ harerem. Hæc meditatio cordis mei, te trahente, ad te me perduxit. Quæ meditarus erā, tibi dixit, Domine, cor meum in abiectione mea ante te. Tuæ verò, o beneficium omnibus Angelis prædicandum, tuæ abundantia pietatis solius, Deus meus, noluit audire omnia quæ ego rogaturus eram, suscepit pœnitentiam, & cordis mei humilitatem. Peccaui, iam non sum dignus. Alia eram dicturus Domine, sed tu me præuenisti tuæ dulcedinis & gloriæ benedictione: suscepisti ad religionis statum excellentem. Nā quid stola, quid annulus est? quid calceamenta, quid vitulus occisus, quid conuiuium, quid epulatio, quid symphonia & Chorus, quid gaudium? Dona sunt tua, Domine, mihi peccatori & indigno in mea vocatione & religionis ingressu collata, tanta liberalitate & amplitudine, vt nunc cū illa recolo, & ariditatem præsentem mentis meæ inspicio, mirer, post tot labores susceptos, illā me iucunditatem vix assequi: sed simul tamè intelligo illas esse Nouitiorum spirituales illecebras, & lac quo infantes religionis instituis. Deinde das, Domine, cibum solidum, labores, tribulationes, afflictiones: sed tua tamè solida consolatio non deferis qui legitime certant. Verū enim verò rursus mihi video summo studio esse cauendum, ne amplius à te Domine sancte IESV discedam: non solum vt ne à præceptis declinem, (quod nefas aufer à me, & ab omnibus prorsus, Domine) sed ne à tuo quidē spiritus ductu & directione abscedam. Doce me, benigne IESV, viā iustificationum tuarum, vt te semper in corde sentiam, te sequar, te fruor. Amen.

DOMI-